

R. G.: Milyen műfajokban vagy kimondottan jártas, leginkább milyen anyagokkal dolgozol?

V. É.: Az olajfestéssel találkoztam a legkorábban, a főiskolán is ezt tanultam. Táblaképeket készítettem, de a gyermekeim megszületésével, nem lévén műtermem, a lakótelepi lakásban nem akartam a szervezetükre káros anyagokkal dolgozni, így áttértem az akkor újnak és érdekesnek számító selyemfestésre. Sokáig párhuzamosan műveltem a két technikát. 1995-ben, már viszonylag régen kerültem kapcsolatba a zománccal. Kerámiára dolgoztam lüszterekkel, később kerültem kapcsolatba a fémekkel. Ez egy nagy szerelem, de közben kiderült, hogy egy akril kép megfestése olyan problémák elé állított, amelyet akkor nem tudtam megoldani. Ez a technika több mint egyszerűen az adott színek felvitele a vászonra. Rengeteg lehetőséget kínál ismerőjének. Jelen időben úgy vélem, ez a két technika érdekel, az akril és a zománc. Mindkét technika elsajátításába komoly energiát fektettem, először csak individuális kísérleteket folytattam, később alkotótelepeken képeztem tovább magam. Ha végigkötvetjük 2011-től az MBKKE által szervezett és más kiállításokat, amelyeken részt vettem, akkor a fejlődést is láthatjuk:

2011 – Csallóközi Múzeum, Dunaszerdahely, MBKKE; Ady Endre Magyar Kultúrkör, Zágráb, csoportos tűzzománc-kiállítás, MBKKE; Tűzvirág III. Nemzetközi Zománcművészeti Seregszemle, Naszvad; V. Vajdasági Magyar Kortárs Iparművészek Kiállítása, Szimpóziuma és Biennále, Szabadka.

2012 – Szatmár Megyei Múzeum, Szatmárnémeti, csoportos tűzzománc-kiállítás, MBKKE; Tűzvirág IV. Nemzetközi Zománcművészeti Seregszemle és Szimpózium, Naszvad.

2013 – Tűzvirág V. Nemzetközi Zománcművészeti Seregszemle és Szimpózium, Naszvad; Rijeka, csoportos tűzzománc-kiállítás, MBKKE; Magyar Média és Információs Központ, Alsóőr, csoportos tűzzománc-kiállítás, MBKKE; VI. Mai Vajdasági Magyar Iparművészek Tárlata, Szabadka és Topolya; Csallóközi Múzeum, Dunaszerdahely, MBKKE.

2014 – Duna Menti Múzeum, Komárom (Szlovákia), csoportos tűzzománc-kiállítás, MBKKE.

Számos neves, nemzetközileg elismert zománcművésszel lehettem együtt, állíthattam ki. Úgy érzem, minél inkább beásom magam egy technikába, egyre nagyobb készletet érzek arra, hogy még bővítssem a tudásomat. Az új megismerése, a kísérletező kedv mindig munkál bennem.

Horváth Ödön

Eltűnt a tél

Az úton végig, ahol megyek, itt-ott tegnapról maradt, napsütötte tócsák, mély patkónyomok: földbe vésett formák, letörött ágak, néhány elhajított

csikk a füvek között. Felnézek. Körben fénylik a táj; távol, a messzeségben sovány kis felhők a kék levegőben. Valahonnan szálló füst szagát érzem.

Kora tavasz van. Virág még nincs egy sem, hogy letéphessem és hazavihessem. Az egész sík mező fakó, kopár.

Kivágott fák, gúlában fahasábok; a fűrészpor a földön arra vár, hogy fújja a szél s belepje az árkot.

Eső után, boldogan

Eső után minden oly illatos.
Feljön a nap és füstölög a föld.
Tüdőm élvezi a dús levegőt;
feltámadt szellőcske hulláma mos

át benne minden szövetet. A szenny kifüstölődik. Tiszta oxigén jut a vérembe mindenegyes mély kerty után. Felfrissülve hirtelen

játékra szottyán kedvem. Boldogan a nedves fűbe vetem le magam, s ott hemperegve, kurjongatva tág

végtelenséggé válik a világ.
Nagy gyermek leszek: víg és szertelen,
mint valaha – szabad és fesztelen.

Végh Éva: Különös érzés